

PROLÓG

Rázne kráča po chodníku, plavé vlasy jej poskakujú na pleciach, líca má zapýrené, z predlaktia jej visí športový vak. Keď príde k svojmu domu, siahne do kabelky a vyberie kľúče. Na ulici je hlučno a rušno, žlté taxíky sa ženú okolo, ľudia sa vracajú z práce a podaktorí vojdú do lahôdok na rohu. Ale ja z nej nespúšťam oči.

Zastane vo vchode a krátko sa obzrie cez plece. Akoby ma šľahla elektrina. Som zvedavá, či cíti môj pohľad. Nazýva sa to detekcia pohľadom – schopnosť vycítiť, keď nás niekto pozoruje. Celý systém v mozgu sa venuje tomuto genetickému dedičstvu po predkoch – spoliehali sa naň, aby sa nestali korisťou zvierat. Vypestovala som si takúto ochranu – pocítim na koži statickú elektrinu a zároveň zdvihnem hlavu a hľadám pár očí. Prišla som na to, aké nebezpečné je nevnímať si toto varovanie.

Ale ona sa jednoducho otočí naspäť, otvorí dvere, zmizne vnútri a nikdy sa nepozrie mojím smerom.

Nevie, čo som jej urobila.

Neuvedomuje si škodu, ktorú som napáchala; skazu, ktorú som uviedla do pohybu.

Pre túto krásnu mladú ženu s tvárou v tvare srdca a neodolateľným telom – kvôli ktorej ma opustil môj manžel Richard – som rovnako neviditeľná ako holub, čo vedľa mňa zobe omrvinky.

Vôbec netuší, čo sa jej stane, ak bude takto pokračovať ďalej. Ani trochu.

PRVÁ KAPITOLA

Nellie nevedela povedať, čo ju zobudilo. Ale keď otvorila oči, pri nohách postele stála žena oblečená v jej bielych čipkových svadobných šatách a hľadela na ňu.

Nellie sa zadrel výkrik v hrdle a vrhla sa za bejzbalovou pálkou opretou o nočný stolík. Potom si jej oči zvykli na zrnité svetlo úsvitu a srdce sa jej trochu utíšilo.

Priškrtena sa zasmiala, keď si uvedomila, že jej nič nehrozí. Boli to len svadobné šaty v igelitovom obale, zavesené na dverách skrine, kam ich dala včera, keď ich vyzdvihla vo svadobnom salóne. Živôtik a široká sukňa boli vypchaté pokrkvanejším hodvábnym papierom, aby si udržali tvar. Nellie padla späť na vankúš. Keď sa jej dych spomalil, pozrela na hranaté modré čísla budíka na nočnom stolíku. Zasa je príliš skoro.

Natiahla ruky nad hlavu a ľavou vypla budík, skôr než sa rozozvučí. Zásnubný diamantový prsteň, ktorý dostala od Richarda, bol na jej prste ťažký a cudzí.

Už ako dieťa nevedela ľahko zaspať. Jej mama nemala trepezlivosť s uspávacími rituálmi, ale otec jej jemne hladkal chrbát a cez látku nočnej košele naň písal celé vety. Lúbim ťa. Si neobyčajná... a ona sa snažila uhádnuť jeho odkaz. Inokedy kreslil vzory – kruhy, hviezdy, trojuholníky – a trvalo to do vtedy, kým sa rodičia nerozviedli a on sa neodšťahoval, keď mala deväť rokov. Potom líhala sama v posteli pod ružovo-fialovým pásikavým paplónom a civela na flak od vody, ktorý špačil strop.

Keď konečne zaspala, zvyčajne spala tvrdo sedem, osem hodín – hlboko a bez snov –, až ju mama musela niekedy potriať, aby sa zobudila.

Ale po jednej októbrovej noci v poslednom ročníku na vysokej sa to zrazu zmenilo.

Nespavosť sa prudko zhoršila a spánok jej prerušovali živé sny a náhle precitnutia. Raz prišla na raňajky v dome univerzitetného sesterstva Chí Omega a sestry jej povedali, že vykrikovala čosi nezrozumiteľné. Nellie sa to pokúsila odbiť: „To je len stres zo záverečných skúšok. Skúška z psychológie má byť zabijak.“ A potom si šla po ďalšiu šálku kávy.

Nato sa Nellie donútila navštíviť školskú psychologičku, ale napriek miernemu pobádaniu nebola schopná hovoriť o tej noci na začiatku jesene, ktorá sa začala pitím vodky a smiechom a skončila sa policajnými sirénami a beznádejou. S terapeutkou sa stretla dvakrát, no tretiu schôdzku zrušila a nikdy sa k nej nevrátila.

Nellie povedala Richardovi pár podrobností, keď sa prebudila z opakujúcej sa nočnej mory v jeho objatí a on jej hlbokým hlasom šepkal do ucha: „Držím ťa, zlatko. So mnou sa nemusíš báť.“ Zakliesnená v jeho objatí cítila bezpečie, po akom túžila celý život, ešte aj pred tou udalosťou. S Richardom po boku bola konečne schopná znova sa poddať zraniteľnosti, ktorú so sebou prináša hlboký spánok. Bolo to, akoby sa nepevná zem pod jej nohami ustálila.

Minulú noc však strávila sama vo svojom starom byte na prízemí domu z hnedého pieskovca. Richard bol na služobnej ceste v Chicagu a jej spolubývajúca a najlepšia kamarátka Samantha spala u nového priateľa. Zvuky New Yorku prenikali dnu cez múry: trúbenie klaksónov, občas nejaký výkrik, štekot psa... Hoci zločinnosť na Upper East Side bola najnižšia na celom Manhattane, aj tak mala na oknách ocelové mreže a na dverách tri zámky vrátane tej hrubej, ktorú si dala namontovať,

keď sa sem nastáhovala. Napriek tomu potrebovala ešte jeden pohár chardonnay, aby zaspala.

Nellie si počúchala rozospaté oči a pomaly sa vysúkala z posteľe. Obliekla si froté župan a znova sa pozrela na svadobné šaty, uvažujúc, či má urobiť v maličkovej skrini miesto, aby sa vmestili dnu. Mali však príliš širokú sukňu. Vo svadobnom salóne medzi svojimi nadýchanými sestrami s našitými flitrami vyzerali jednoducho a elegantne ako vlasy hladko začesané do uzla medzi natupírovanými drdolmi. Ale pri kľbku jej šiat a chatrnej knižničke z IKEA v zapratanej spálni sa nebezpečne blížili k róbe Disneyho princeznej.

Na výmenu však už bolo neskoro. Svadba sa rýchlo blížila a všetko bolo nachystané vrátane svadobných figúrok na tortu v podobe plavovlasej nevesty a švárneho ženícha, stvárnených v dokonalej póze.

„Ježiši, veď vyzerajú ako vy dvaja,“ zvolala Samantha, keď jej Nellie ukázala obrázok klasických porcelánových figúrok, ktorý jej Richard poslal e-mailom. Figúrky patrili jeho rodičom, a keď ju požiadal o ruku, vybral ich zo skladu v pivnici ich domu. Sam pokrčila nosom. „Nenapadlo ti niekedy, že je až príliš dobrý na to, aby to bola pravda?“

Richard mal tridsaťšesť rokov, o deväť viac ako Nellie, a bol úspešným manažérom hedžových fondov. Mal šlachovitú postavu ako bežec a bezstarostný úsmev, ktorý neladil s intenzívnym pohľadom sýtomodrých očí.

Na prvom rande ju vzal do francúzskej reštaurácie a znalecky rozoberal so somelierom biele burgundské vína. Keď šli v zasneženú sobotu na druhé rande, upozornil ju, aby sa teplo obliekla, a zjavil sa s dvoma kriklavozelenými plastovými bobmi. „Zoberiem ťa na najlepší kopec v Central Parku,“ povedal.

Mal na sebe vyblednuté džínsy a vyzeral v nich práve tak dobre ako v perfektné sediacom obleku.